

Μνήμες κατοχής. Η Ντροπή

28η Οκτωβρίου 1940 - 12 Οκτωβρίου 1944. Τέσσερα μόλις χρόνια, κι' όμως μια ατέλειωτη ζωή. Ζωή που μας σημάδεψε σαν άτομα και σα λαό. Τώρα γιορτάζουμε τις ιστορικές μνήμες. Κήρυξη Πολέμου 40, Απελευθέρωση από την Κατοχή. Πόσες μνήμες χωράει η ψυχή του ανθρώπου, που βίωσε, αυτό που φοβόταν ο πολιτισμένος κόσμος της Ευρώπης: Τον όλεθρο του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, που χτύπησε και την πόρτα ενός φιλειρηνικού λαού, που ξεσκώθηκε τραγουδώντας για τον πόλεμο και τη Νίκη του Οκτωβρίου του '40 στα βουνά της Αλβανίας και βίωσε στη συνέχεια τον όλεθρο της Κατοχής. Την πείνα, την εξαθλίωση, τη ορφάνια, τον κατατρεγμό και τη βαρβαρότητα κάτω από τη μπότα των Γερμανών του Γ' Ράιχ, που ονειρευόταν ο Χίτλερ.

Μη θυμάσαι σήμερα. Γιόρτασε με πατριωτικό παλμό και το θαύμα του ξεσκωμού του μικρού λαού στα βουνά της Αλβανίας και τη νίκη του. Προσκύνησε την πρωική αντίστασή του στα βουνά και στις πόλεις στη γερμανική κατοχή. Όσο πολύ μικρή κι' αν ήταν πηλικά σου τότε όλα όσα συνέβαιναν σε σημάδευαν. Λες και την κάθε πηλικά της ζωής σου τη βιώνεις μόνο όταν είσαι ελεύθερος. Άλλιώς δεν έχεις πηλικά διαφορετικά από τους μεγάλους. Δεν έχεις την πολυτέλεια να είσαι παιδί. Ωριμάζεις απότομα, γιατί σου αναθέτουν ευθύνες, που θα τρόμαζαν σε καιρό ειρήνης.

Θυμάμαι τον πατέρα που έφευγε για το μέτωπο και έσφιγγε τα τρία παιδιά στην αγκαλιά του και το αντίο στη βουρκωμένη μπέρα. Και μετά την επιστροφή του από το μέτωπο, με τη χλαίνη και το σακίδιο να στρίβει στη γωνιά του δρόμου. Κι εμείς, τα τρία παιδιά του, να τρέχουμε να πέσουμε στην αγκαλιά του. Μη! Έχει ψείρες... Και μετά κατοχή και ορφάνια. Σειρήνες και φυγή στη καταφύγια, που μόνο ασφάλεια δεν έδιναν. Ο ένας πάνω στον άλλο. Και σιγή. Σιγή απόγνωσης. Σιγή θανάτου. Και μετά πανηγύρι πάλι. Οκτωβριανό πανηγύρι απελευθέρωσης, χωρίς προμηνύματα όσων θα ακολουθούσαν με τον αλληλοσπαραγμό...

Κι' όμως πηλή δεν είναι η μνήμη. Είναι πηλή. Θέλεις να ξεχάσεις, σα να μη συνέβηκαν τόσα που σημάδεψαν τη ζωή και το μέλλον σου. Και τα ξενάγεις. Κι' όμως κάτι μένει που δεν ξέχασες, όσα χρόνια κι' αν πέρασαν, έστω και αν ήσουν πολύ μικρό παιδί. Μια μικρή ασήμαντη ιστορία ντροπής που σε στοίχειωσε: Ήταν τα πρώτα χρόνια που είχαν αρχίσει να οργανώνονται συσσίτια για τον πεινασμένο κόσμο. Συσσίτια ίσα που να σε κρατούν ζωντανό. Δυό τρεις μεγάλες κουταλιές σούπας φασόλια, που έπρεπε να μοιραστούν σε όλη την οικογένεια. Τα συσσίτια ήταν οργανωμένα σε δημόσια κτήρια. Συνήθως σχολεία. Ένα τέτοιο ήταν σε αρκετά απόσταση από το σπίτι μας. Το να σταθείς στην ουρά με τις ώρες ήταν δουλειά που την ανέθεταν συνήθως σε παιδιά. Θυμάμαι ήταν καλοκαίρι. Φορώντας τσοκαράκια κι' ένα καλοραμένο φουστανάκι, μετατροπή για μένα από φόρεμα μεγάλης κυρίας, με το κατσαρολάκι στο χέρι ξεκίνησα πολύ πριν αρχίσει η μεσημεριανή διανομή του συσσιτίου. Κι' αυτό γιατί είχε μεγάλη ουρά. Τρεις και τέσσερις στην ίδια σειρά, να περιμένεις ν' ανοίξει η εξωτερική σιδερόπορτα του σχολείου, να περάσεις στην εσωτερική αυλή και να έχεις την τύχη να έχει μείνει στο καζάνισουσσίτιο και για σένα, γιατί συχνά τέλειωνε και γύριζες πάλι με άδειο κατσαρολάκι. Πόση ώρα περίμενα, ούτε θυμάμαι μέχρι ν' ανοίξει πηλή και να φθάσω στο θησαυρό ζωής τις

δυό-τρεις κουτάλες φασολάδα για το σπίτι.. Όμως θυμάμαι καλά πως σφιγγόμουν. Όταν έφθασα στο σπίτι ο ιδρώτας ένιωθα πως κυλούσε στο πρόσωπό μου. Όμως πόση ανακούφιση. Είχα φθάσει στην εξώπορτα του σπιτιού, μια όμορφη πόρτα ξύλινη, ψηλή σκαλιστεί, όχι σιδερένια αυλόπορτα όπως συνήθως στη γειτονιά. Ξεχώριζε. Χτύπησα το κουδούνι και περίμενα. Όμως μάταια. Η μικρή μου αδελφή, μόνη στο σπίτι, έπαιζε στον κήπο και δεν άκουσε το κουδούνι. Κι' εγώ περίμενα και ίδρωνα. Όμως μάταια. Σε κάποια στιγμή άρχισα να νιώθω το ζεστό υγρό κα κυλάει ανάμεσα στα πόδια μου και να κάνει μια μικρή λιμνούλα, με τα παπούτσια μου μικρές βάρκες σ' αυτήν.

Εκείνη την ώρα είδα δυό πανύψηλα παλικάρια που έμειναν εκεί στη γειτονιά να περνούν στη μέση του δρόμου. Μου ήταν άγνωστα. Μόνο να περνούν τα έβλεπα συχνά. Όμως εκείνη τη στιγμή νόμιζα πως έβλεπαν εμένα, κατακόκκινη από

ντροπή να στέκομαι όρθια, ακίνητη στη μικρή λιμνούλα, που κιτρίνιζε το άσπρο μαρμάρινο σκάλακι.

Οι δύο νέοι πέρασαν στη μέση του δρόμου αδιάφοροι. Όμως εγώ έτρεμα από ντροπή. Πέρασαν τόσα χρόνια. Οι νέοι έφυγαν, πηγειονιά άλλαξε. 'Αλλαξα κι' εγώ. Κι' όμως απίστευτο. Αυτό το συμβάν με στοίχειωσε. Σα να ήταν πηλό μεγάλη ντροπή της ζωής μου. Γιατί; Τώρα δίνω την απάντηση: Γιατί ήταν μια βαθιά προσβολή της προσωπικότητάς μου. Που την ένιωσα, έστω κι' αν ήμουν πολύ μικρό παιδί, αλλά και που μου έγινε μεγάλο μάθημα για τη συνέχεια της ζωής μου: Μην προσβάλεις ποτέ μικρό παιδί. Μην παίξεις με την αξιοπρέπειά του. Η αξιοπρέπεια είναι αυτό που μας κρατάει όρθιους στη ζωή.

Niki Kaltsogianni

Υ.Γ. Γραμμένο για πρώτη φορά ειδικά για τον ΚΟΣΜΟ

**GREEK ORTHODOX COMMUNITY OF NSW
GREEK COMMUNITY HOME FOR THE AGED
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ**

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΗΛΕΙΣΗΝ ΣΕΡΙΜΗΣ

**Οργανώνει το
ΕΤΗΣΙΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ**

ΓΙΑ ΤΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

της

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΝΝΟ

Ημερομηνία : Κυριακή 5 Νοεμβρίου 2017

Τόπος: 2 Woolcott Street, Earlwood

Ώρα: 11am—4pm

